

Arrest

nr. 34 803 van 25 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juli 2009 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE BOUYALSKI, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 16 juli 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 juli 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 18 maart 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 17 juni 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze

beslissing stelde verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State dat bij beschikking van 28 juli 2008 niet toelaatbaar werd verklaard.

1.4. Op 4 augustus 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. Op 17 juli 2009 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekster werd hiervan op 3 augustus 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 17.07.2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt (cursus met vrucht beëindigd in Eeklo), een cursus schilderen gevolgd heeft en zich aan de Belgische cultuur wenst aan te passen verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 17.07.2007 asiel aan. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 19.06.2008 met een bevestigende beslissing van “weigering vluchtelingenstatus” en “weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene werd op 24.07.2008 in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure — namelijk ruim 11 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De advocaat van betrokkene haalt art. 13 EVRM aan. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden daar betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten (op daadwerkelijke rechtshulp) zouden geschonden worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat er een schending van art. 13 EVRM zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Angola is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Luanda.”

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten nietig is omdat het in het Frans opgesteld is, waarbij ze verwijst naar de toepassing van 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Zoals reeds meegedeeld werd ter terechtzitting, blijkt uit de aanhef van het verzoekschrift en zijn bijlage dat onderhavig beroep gericht is tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing. Het in het inleidend verzoekschrift geformuleerde voorwerp van het beroep, waarmee de grenzen van het gerechtelijk debat afgebakend worden, kan in de loop van het rechtsgeding niet meer worden gewijzigd.

Derhalve wordt niet nader ingegaan op het gestelde in punt 2.1.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Aux termes de l’art. 62 de la loi précitée, ‘les décisions administratives sont motivées’. La décision indique que ‘les éléments invoqués ne constituent pas une circonstance exceptionnelle’ et comporte une annexe qui n’est rédigée qu’en néerlandais.

Le fait de notifier les motifs de la décision dans une langue étrangère à la langue de la décision est tout simplement surréaliste et l’on devine que l’étranger, qui habite en Wallonie et qui a quelques peines à maîtriser la langue française, ne comprend absolument rien à la motivation de la décision.

Le fait qu’antérieurement certaines procédures se soient déroulées en néerlandais n’autorise à l’évident pas l’administration à notifier les motifs de sa décision dans une langue étrangère à la décision elle-même.

L’on ne doit donc considérer que la décision elle-même en français : à partir du moment où la décision se limite à considérer que ‘les éléments invoqués ne constituent pas une circonstance exceptionnelle’ sans préciser en quoi ces éléments ne constituent pas une circonstance exceptionnelle, il y a lieu de conclure à l’absence de motivation valable.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Aangezien de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, is aan de voornaamste vereiste van de formele motiveringsplicht voldaan. Dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing voldoende begrijpt wordt daarenboven aangetoond door het derde middel, waarin kritiek gegeven wordt op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing.

3.3. Waar verzoekster beweert dat de beslissing in het Frans is gesteld en de motieven in een bijlage in het Nederlands, dus in een verschillende taal, zijn gesteld, kan zij geenszins worden bijgetreden. Verzoekster beschouwt immers de akte van kennisgeving verkeerdelijk als de aangevochten rechtshandeling, terwijl ze de motieven, die de eigenlijke beslissing uitmaken, als een loutere bijlage beschouwt. Zoals uit de bespreking van het tweede middel zal blijken, werd de beslissing echter terecht in de Nederlandse taal gesteld. Het feit dat de akte van kennisgeving in het Frans is gesteld, doet niet ter zake. De betekening vond plaats in het Franse taalgebied, wat het gebruik van de Franse taal voor de betekening verklaart. Tegen de wijze van betekening of kennisgeving van de bestreden beslissing kan trouwens niet op ontvankelijke wijze worden opgekomen (cf. RvS 11 september 2002, nr. 110 118). Voor de beslissing zelf diende de Nederlandse taal te worden gebruikt. Verzoeksters betoog heeft alleszins geen uitstaans met de wettelijke bepalingen inzake de motivering van bestuurshandelingen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de bepalingen inzake het gebruik van talen (*“des dispositions applicables en matière d’emploi des langues...”*) en in het bijzonder van artikel 39 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (Taalwet Bestuurszaken) (... *“et en particulier de l’art. 39 des lois coordonnées du 18.7.1966 sur l’emploi des langues en matière administrative”*). Verzoekster formuleert haar middel als volgt:

“Cette disposition impose que ‘dans leurs rapports avec les services locaux et régionaux des régions de langue Française, néerlandaise et allemande, les services centraux utilisent la langue de la région’. S’agissant d’une décision notifiée au bourgmestre de Verviers, chargé d’en communiquer la teneur à la requérante, la décision devait être intégralement notifiée en français. La décision apparaît donc manifestement nulle.”

3.5. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster op algemene wijze de schending aanvoert van de bepalingen inzake het gebruik van talen, aangezien ze onvoldoende duidelijk omschrijft welke bepaling zij geschonden acht behoudens artikel 39.

3.6. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt het volgende:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied. Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

3.7. De Raad merkt op dat de door verzoekster geschonden geachte bepaling werd nageleefd aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken van de FOD Binnenlandse Zaken zich in zijn contacten met de plaatselijke diensten van de stad Verviers heeft bediend van de Franse taal. Op de bestreden beslissing zelf daarentegen, die een veruitwendiging is van de betrekkingen tussen de overheid en de burger, is artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken van toepassing. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 augustus 2008 in het Nederlands heeft ingediend. Bovendien zou het bestuur zich in casu op grond van artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet in elk geval van het Nederlands moeten bedienen aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure (zie punt 1.3.), die bijkans het administratief dossier in het Nederlands verliep. Er werd geen schending van artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwoordt haar derde middel als volgt:

“Malgré les difficultés de compréhension de la motivation en néerlandais, il semble que l’administration ait refusé la reconnaissance des circonstances exceptionnelles, au motif qu’il n’existerait pas d’impossibilité radicale pour la requérante de retourner dans son pays d’origine pour solliciter une autorisation de séjour auprès de l’Ambassadeur belge compétent à l’étranger.

Il est évident que la distance entre la Belgique et l’Angola constitue en soi une circonstance exceptionnelle : l’exposante est arrivée sur le territoire belge dans le cadre d’une demande de reconnaissance du statut de réfugiée qui n’a pas été acceptée.

Elle se trouve maintenant en Belgique depuis plus de deux ans.

Elle est née en 1989 et n'a donc que 20 ans.

Elle est par ailleurs sans ressource et sa situation est donc à l'évidence très précaire.

Pour évaluer si la décision administrative est proportionnée et si, en refusant la reconnaissance des circonstances exceptionnelles, l'administration n'a pas violé la notion même de circonstances exceptionnelles au sens où le législateur l'a envisagée, il faut prendre en considération les difficultés importantes auxquelles la requérante serait confrontée si elle devait, uniquement pour introduire sa demande, retourner en Angola.

Il tombe sous le sens qu'elle n'a, comme la plupart des personnes, pas les moyens financiers de pouvoir faire face aux frais d'un tel voyage particulièrement coûteux et des frais de séjour sur place pendant une période qui peut durer de trois à six mois !

Il est manifeste que l'administration ne semble pas avoir eu égard à toutes ces difficultés et qu'elle n'a pas évalué si la décision de refus de prise en considération des circonstances exceptionnelles n'était pas disproportionnée."

3.10. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)."

3.11. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.12. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.13. Blijkens het administratief dossier had verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 augustus 2008 volgende buitengewone omstandigheden aangehaald:

"1. Buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag tot verblijf niet conform art. 9.2° kan worden ingediend

1. De verzoekende partij is afkomstig van Angola, en diende op 17/07/2007 een aanvraag tot het bekomen van de status van vluchteling, in.

2. Toepassing maken van art. 9.2° Vreemdelingenwet impliceert dat de aanvraag ofwel gericht wordt via de Belgische diplomatieke of consulaire post te Angola, ofwel via een dergelijke post in een ander land waarin de verzoekster beschikt over een niet-precaire verblijfstitel.

Deze laatste mogelijkheid is uitgesloten gezien verzoekster in geen enkel land over niet precaire verblijfstitel beschikt.

Dit betekent derhalve dat de aanvraag in casu in Angola dient ingediend te worden.

Waar verzoeker derhalve in principe, overeenkomstig art. 9.2° Vreemdelingenwet een aanvraag tot vestiging dient te richten vanuit Angola, dient vastgesteld te worden dat dit in casu niet mogelijk is.

3. De verzoekster heeft de nodige cursussen Nederlands gevolgd(...)

4. Verzoekster wenst zich te engageren voor bijkomende opleidingen (...)

5. Toepassing van artikel 3 E.V.R.M. (...)

6. Toepassing van artikel 8 E.V.R.M., de eerbiediging van het recht op een gezinsleven

7. Toepassing van artikel 13 van het E.V.R.M. dat eenieder wiens rechten en vrijheden geschonden is, het recht op een daadwerkelijke rechtshulp heeft(...)

II Voorleggen identiteitsbewijs (...)

III, Redenen waarom de machtiging tot verblijf wordt aangevraagd: bestaan van buitengewone omstandigheden

1. De verzoekende partij is afkomstig van Angola.

2. De verzoekende partij heeft de nodige cursussen Nederlands gevolgd bij het Centrum voor Basiseducatie te Eeklo. en heeft deze opleidingen met vrucht beëindigd.

3. De verzoekster heeft een cursus schilderen gevolgd bij Groep Intro te Gent.

4. De verzoekster is bereidt zich in de Belgische maatschappij te integreren.

5. De verzoekster beroept zich op de toepassing van het EVRM. zoals hierboven reeds werd aangehaald (...).”.

3.14. Verzoekster betreft haar betoog niet op de door haar in haar aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden, maar beperkt zich tot enkele blote affirmaties omtrent de afstand tussen België en Angola, haar leeftijd en het gebrek aan financiële middelen, waarbij deze in de repliekmemorie aangevuld worden met de verwijzing naar de langdurige behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf die bij de Belgische diplomatieke post in Angola wordt ingediend. Ze toont niet aan dat ze deze elementen aan het oordeel van de gemachtigde van de minister heeft voorgelegd toen deze de bestreden beslissing nam. Voor zover verzoekster in haar middel aanstuurt op een herbeoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van nieuw aangebrachte buitengewone omstandigheden, dient te worden opgemerkt dat de Raad hiervoor in het kader van het annulatiecontentieux niet bevoegd is. Er werd geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA